

Mórotz Krisztina

holtidő

szembenézni magaddal
mint hód harapta idő
forgácsaival félelmetes
a nyári nap kegyetlen
gyűri a földet gaia mély ráncaiban
mumifikálódott egér a napraforgó
méltósága mellett
minden fotó memento mori
de jaj neked ha nem
siratod el a földed agóniáját
a sáskák is eltévednek a hét
csapáson ne félj az „ember”
hónaptól októberi platánok játékától a cédrus
négy gyökere rád vár éneked a libanoni alatt
lassan felívelő tiszta dallam
erős a kéreg de a korona novemberben a legszebb
fenyvesek alatt nyugszol miknek neve illúzió
és pár tűlevél pirossá érik a holtidő fehérében
cernunnos szarvasisten erdejében sírnak a fák
a termékenység tündéi táncukat járják
lelkünk mélyén mind állatok vagyunk

a vén tölgy is egyszer lépi át az árnyékát

Partium, 2024/3.